

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 13 december 1999 *

I de förenade målen T-9/96 och T-211/96,

Européenne automobile SARL, bolag bildat enligt fransk rätt, Carcassonne (Frankrike), företrätt av advokaten Jean-Claude Fourgoux, Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av juridiske rådgivaren Giuliano Marenco och Guy Charrier, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, därefter av Giuliano Marenco och Loïc Guérin, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, samtliga i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 9 oktober 1996, varigenom kommissionen avlog sökandens klagomål grundat på artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG) samt om ersättning av skada,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna J. Pirrung och M. Vilarras,

justitiesekreterare: byrådirektören A. Mair,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 2 mars 1999,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

1 Sökanden, bolaget Européenne automobile SARL, utövar i Frankrike enligt vad den själv har angett verksamhet dels som försäljare av begagnade bilar, dels som mellanhand i den mening som avses i kommissionens förordning (EEG) nr 123/85 av den 12 december 1984 om tillämpning av EEG-fördragets arti-

kel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon (EGT L 15, s. 16, svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 56, nedan kallad förordning nr 123/85, vilken från och med den 1 oktober 1995 har ersatts med kommissionens förordning (EG) nr 1475/95 av den 28 juni 1995 (EGT L 145, s. 25)).

- 2 Efter yrkande av bolaget Auto Cité, som är återförsäljare av märket Peugeot i Carcassonne (Frankrike), fastställde Tribunal de commerce de Carcassonne genom dom av den 31 januari 1994 att sökanden hade gjort sig skyldig till illojal konkurrens, eftersom den hade underlåtit att iaktta kraven i förordning nr 123/85 beträffande parallellimport av motorfordon från en annan medlemsstat.
- 3 Den 27 juli 1994 ingav sökanden ett klagomål till kommissionen enligt artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8, nedan kallad förordning nr 17) mot det bolag som tillverkar bilmärkena Peugeot och Citroën (nedan kallat PSA).
- 4 Genom dom av den 8 juni 1995 upphävde Cour d'appel de Montpellier domen från Tribunal de commerce de Carcassonne av den 31 januari 1994 och avvisade återförsäljarens talan.
- 5 Genom skrivelse av den 27 september 1995 anmodade sökanden kommissionen att vidta åtgärder med anledning av bolagets klagomål. Den 24 januari 1996 väckte sökanden talan vid förstainstansrätten om fastställelse av kommissionens passivitet och om ersättning av skada (mål T-9/96).

- 6 Den 28 mars 1996 tillställde kommissionen sökanden ett meddelande enligt artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT L 127, 1963, s. 2268; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32). Den 26 april 1996 inkom sökanden med yttrande som svar på detta meddelande.
- 7 Genom beslut av den 9 oktober 1996 avslag kommissionen sökandens klagomål.
- 8 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 december 1996 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av detta beslut samt om ersättning för skada (mål T-211/96).
- 9 Ordföranden på förstainstansrättens första avdelning beslutade den 21 januari 1999 att förena de två målen vad gällde det muntliga förfarandet och domen.
- 10 Parterna utvecklade sin talan och besvarade rättsens frågor vid offentligt sammanträde den 2 mars 1999.

Parternas yrkanden

- 11 I mål T-9/96 har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa kommissionens passivitet,

— förplikta kommissionen att betala skadestånd till sökanden med 200 000 EUR, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— i andra hand fastställa att talan saknar föremål eller i vart fall ogilla den, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

13 I mål T-211/96 har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 9 oktober 1996,

— fastställa kommissionens utomobligatoriska ansvar och tillerkänna sökanden ett belopp om 246 000 EUR, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

14 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan i den del den avser kommissionens skadeståndsansvar,

— ogilla talan vad beträffar de övriga yrkandena, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Sökandens återkallelse i mål T-9/96

15 Som svar på en fråga från förstainstansrätten har sökandens ombud vid sammanträdet förklarat att han avsåg att skriftligen återkalla passivitetstalan och skadeståndstalan i mål T-9/96. Genom skrivelse av den 23 mars 1999 har sökanden förklarat att den ”accepterar att förstainstansrätten inte prövar passivitetstalan (underlåtenhet som har åsamkat bolaget allvarlig skada)”.

16 Mot bakgrund av dessa uttalanden från sökandens ombud vid sammanträdet anser förstainstansrätten att denna skrivelse skall tolkas så att sökanden har återkallat sin passivitetstalan och sin skadeståndstalan i mål T-9/96.

Saken i mål T-211/96

Talan om ogiltigförklaring av beslutet av den 9 oktober 1996

- 17 Sökanden har i sin inlaga huvudsakligen anfört fyra grunder. Den har under den första grunden gjort gällande att väsentliga formföreskrifter och, närmare bestämt, processrättsliga skyddsregler har åsidosatts, under den andra att fördraget har åsidosatts, under den tredje att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning vid utövandet av sin befogenhet att vidta interimistiska åtgärder samt under den fjärde att det har förekommit maktmissbruk.
- 18 Vid sammanträdet har sökanden åberopat två nya grunder. Under den första av dessa grunder har den anfört att det förhållandet att det förflöt en orimligt lång tid mellan klagomålet och det ifrågasatta beslutet är tillräckligt för att motivera en ogiltigförklaring av beslutet samt under den andra att beslutet inte var tillräckligt motiverat.
- 19 Förstainstansrätten anser att den första och den andra grunden samt de två grunder som har åberopats vid sammanträdet skall undersökas tillsammans. Dessa grunder går i huvudsak ut på att kommissionen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter när det gäller handläggningen av klagomålet.

Huruvida kommissionen har åsidosatt sina skyldigheter när det gäller handläggningen av klagomålet

— Parternas argument

- 20 Under den första grunden har sökanden kritiserat kommissionen för att inte ha gjort en noggrann och objektiv bedömning av sökandens klagomål, vilket den var skyldig att göra.

- 21 Den andra grunden består av fyra delar. Under den första delgrunden har sökanden gjort gällande att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av bevisvärdet av de ingivna handlingarna.
- 22 Under den andra delgrunden har sökanden hävdats att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av gemenskapsintresset.
- 23 Under den tredje delgrunden har sökanden åberopat att kommissionen har begått ett uppenbart fel när den bestämde överträdelsens tyngdpunkt och beträffande de franska domstolarnas och förvaltningsmyndigheternas behörighet.
- 24 Under den fjärde delgrunden har sökanden gjort gällande att kommissionen har begått ett uppenbart fel när det gäller de åtgärder som PSA har vidtagit i samband med det statliga stödprogrammet vid köp av nya bilar, benämnt "Balladur-rabatten".
- 25 Kommissionen har erinrat om att den har befogenhet, och till och med skyldighet, att i första hand använda de medel som den förfogar över för att handlägga enbart de ärenden som är av tillräckligt stort gemenskapsintresse.
- 26 Kommissionen har i övrigt ifrågasatt om talan kan tas upp till sakprövning på den grunden att processrättsliga skyddsregler och väsentliga formföreskrifter har åsidosatts, av det skälet att det inte anförts något till stöd för sökandens kritik.

— Förstainstansrättens bedömning

- 27 Kommissionens skyldigheter när ett klagomål har ingetts till den har fastslagits i domstolens och förstainstansrättens fasta praxis, vilken har bekräftats senast i domstolens dom av den 4 mars 1999 i mål C-119/97 P, Ufex m.fl. mot kommissionen (REG 1999, s. I-1341, punkt 86 och följande punkter).
- 28 Av denna rättspraxis framgår bland annat att kommissionen, när den ger de ingivna klagomålen olika prioritet, inte endast kan fastställa i vilken ordning de skall handläggas, utan den kan även avslå ett klagomål på grund av att det inte finns ett tillräckligt gemenskapsintresse av att pröva ärendet (se även förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-5/93, Tremblay m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-185, punkt 60).
- 29 Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende är emellertid inte obegränsat. Kommissionen är sålunda skyldig att motivera en vägran att pröva ett klagomål och motiveringen skall vara tillräckligt klar och detaljerad så att förstainstansrätten effektivt kan kontrollera hur kommissionen har utövat sin befogenhet att skönsmässigt fastställa med vilken prioritet klagomål skall behandlas (se domen i det ovannämnda i målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkterna 89—95). Denna kontroll får inte föranleda förstainstansrätten att ersätta kommissionens bedömning av gemenskapsintresset med sin egen bedömning, utan syftet är att kontrollera att det omtvistade beslutet inte är fattat på grundval av materiellt oriktiga omständigheter, att det inte har skett en felaktig rättstillämpning och att det inte heller har gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller förekommit maktmissbruk (se förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen, REG 1992, s. II-2223, punkt 80; svensk specialutgåva, volym 13).
- 30 Förstainstansrätten anser att sökandens första och andra grund samt de grunder som har åberopats vid sammanträdet skall undersökas mot bakgrund av dessa principer.

- 31 Vad beträffar frågan om den första grunden kan tas upp till sakprövning, skall det erinras om att förstainstansrätten på eget initiativ kan undersöka om de väsentliga formföreskrifter och i synnerhet de processrättsliga skyddsregler som ges av gemenskapens rättsordning har åsidosatts (se domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-291/89, Interhotel mot kommissionen, REG 1991, s. I-2257, punkt 14). Detta gör sig gällande även beträffande den vid sammanträdet åberopade grunden under vilken det har anförts att det ifrågasatta beslutet var bristfälligt motiverat.
- 32 I förevarande mål kan konstateras att det i beslutet av den 9 oktober 1996 klart anges vilka rättsliga och faktiska överväganden som har lett kommissionen till slutsatsen att det inte förelåg ett tillräckligt gemenskapsintresse. Det finns följaktligen inte grund för invändningen om att motiveringskyldigheten har åsidosatts.
- 33 Vad beträffar den under den första grunden anförda invändningen att kommissionen har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att noga undersöka klagomålet, framgår det av det ifrågasatta beslutets motivering, i kombination med det ovannämnda meddelandet som har tillställts sökanden enligt artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63 av den 25 juli 1963, att kommissionen noga har undersökt de omständigheter som sökanden har anført. Det framgår dessutom av handlingarna i målet att kommissionen, i enlighet med vad som krävdes för en objektiv analys i förevarande mål, har undersökt de synpunkter som PSA på kommissionens begäran har lämnat på kritiken i klagomålet. Det finns således inte grund för denna invändning.
- 34 Vad beträffar den vid sammanträdet åberopade grunden om tidslängden för förfarandet vid kommissionen, skall det erinras om att det framgår av artikel 48.2 i rättegångsreglerna att nya grunder inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. Denna grund, som inte kan anses vara en utvidgning av en grund som tidigare — direkt eller underförstått — har åberopats i ansökan och som har ett nära samband med denna, skall således avvisas. Förstainstansrätten anser i övrigt att det med hänsyn till omständigheterna i detta mål saknas anledning att på eget initiativ pröva denna grund.

- 35 När det sedan gäller den andra grundens första del, under vilken det har gjorts gällande att kommissionen har underskattat bevisvärdet av de uppgifter som sökanden har lämnat, anser förstainstansrätten att de olika påståendena i klagomålet skall undersökas var för sig.
- 36 Vad beträffar de rättsliga förfaranden som har inletts mot sökanden och andra företag som bedriver liknande verksamhet, är det förhållandet att det föreligger en tvist om mellanhändernas och de oberoende återförsäljarnas verksamhet inte tillräckligt för att visa att en samordning mellan PSA och dess återförsäljare har gett upphov till dessa rättsliga förfaranden, när det saknas annan bevisning.
- 37 När det sedan gäller vägran att sälja till sökanden och andra företag som bedriver liknande verksamhet samt åtgärderna för att förmå PSA:s utländska återförsäljare att inte sälja till sådana företag, är inte den bevisning som sökanden har företett tillräcklig för att visa att det föreligger en konkurrensbegränsande samverkan med syftet att förhindra den verksamhet som bedrivs av befullmäktigade mellanhänder i enlighet med artikel 3.11 i förordning nr 123/85. PSA lämnade dessutom en sannolik förklaring till dessa uppgifter, som gick ut på att bolaget endast motsatte sig de oberoende återförsäljarnas verksamhet, vilket inte strider mot konkurrensrätten. Kommissionen kunde således inte i detta fall anse att det hade styrkts att det förelåg en överträdelse (se förstainstansrättens dom av den 21 januari 1999 i de förenade målen T-185/96, T-189/96 och T-190/96, Riviera auto service m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-93, punkt 47).
- 38 Det kan tilläggas att det ifrågasatta beslutet inte är baserat på en uppenbart oriktig bedömning när det gäller sökandens verksamhet. Kommissionen har nämligen inte som grund för att avslå klagomålet angett det förhållandet att sökanden inte endast bedrev verksamhet som mellanhand, utan även som oberoende återförsäljare. Kommissionen anser bara att båda dessa antaganden är möjliga.
- 39 Vad beträffar invändningen angående det sätt på vilket PSA och dess återförsäljare har beskrivit de franska bestämmelserna om bilars årsbeteckning, kan det konstateras att de problem som har åberopats i klagomålet inte är tillräckliga för att styrka förekomsten av en otillåten konkurrensbegränsande samverkan i detta avseende.

- 40 När det slutligen gäller argumentet om det stora antal klagomål som har inletts mot PSA, har sökanden inte anfört någon konkret uppgift som gör det möjligt att dra slutsatsen att kommissionen har felbedömt den med klagomålen ingivna bevisningen eller att den har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter vid undersökningen av dem. Tvärtom ingrep kommissionen — som hade mottagit ett stort antal klagomål, inte bara mot PSA, utan även mot andra tillverkare — i den berörda sektorn genom sitt beslut 98/273/EG av den 28 januari 1998 om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (Ärende IV/35.733 — VW) (EGT L 124, s. 60, nedan kallat ärendet VW).
- 41 Det finns följaktligen inte fog för invändningen om att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av bevisvärdet av de handlingar som sökanden har företett.
- 42 Vad gäller den andra grundens andra del, under vilken det har anförts att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av om det föreligger ett gemenskapsintresse av att utreda klagomålet, skall förstainstansrätten särskilt kontrollera om det framgår av beslutet att kommissionen har vägt den påstådda överträdelsens möjliga inverkan på den gemensamma marknadens funktion mot sannolikheten av att den kommer att kunna fastslå att det föreligger en överträdelse och omfattningen av de undersökningar som krävs för att den på bästa sätt skall kunna fullgöra sitt uppdrag att övervaka efterlevnaden av artiklarna 85 och 86 (nu artiklarna 81 EG och 82 EG) (se domen i det ovannämnda målet Automec mot kommissionen, punkt 86, domen i det ovannämnda målet Tremblay m.fl. mot kommissionen, punkt 62, och domen i det ovannämnda målet Riviera auto service m.fl. mot kommissionen, punkt 46).
- 43 I detta avseende kan kommissionen, när den beslutar i vilken ordning den skall behandla de klagomål som inletts till den, inte a priori från sitt verksamhetsområde utesluta vissa situationer som faller inom det uppdrag som den tilldelas i fördraget. Kommissionen är inom denna ram skyldig att i varje enskilt fall bedöma hur allvarlig den påstådda skadan är för konkurrensen (se domen i det ovannämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkterna 92 och 93).

- 44 Det ifrågasatta beslutet innehåller emellertid ingen uppgift som ger anledning att anta att kommissionen har underlåtit att beakta att det beteende som i detta fall har lagts PSA till last och vars syfte är att förhindra parallellimport av bilar genom befullmäktigade mellanhänder, om det antogs att det var styrkt, allvarligt skulle kunna skada konkurrensen.
- 45 För att kunna avgöra om konkurrensbestämmelserna hade överträtts i detta fall skulle kommissionen dessutom ha behövt skaffa sig tillgång till ytterligare bevisning. Detta skulle troligtvis ha fordrat undersökningsåtgärder enligt artiklarna 11 och följande artiklar i förordning nr 17, framför allt undersökningar enligt artikel 14.3 i samma förordning. Kommissionens bedömning att den skulle ha behövt ta i anspråk betydande resurser för att i detta fall kunna avgöra huruvida de av sökanden åberopade överträdelsena förelåg framstår således inte som uppenbart oriktig.
- 46 Vidare får kommissionen vid bedömningen av gemenskapsintresset av att utreda ett klagomål ta hänsyn inte endast till hur allvarlig den påstådda överträdelsen är och hur omfattande undersökningsåtgärder som skulle krävas för att kunna styrka dess förekomst, utan även till behovet av att klargöra rättsläget kring det beteende som klagomålet avser och att fastställa vilka rättigheter och skyldigheter som de olika ekonomiska aktörer som berörs av detta beteende har enligt gemenskapens konkurrensrättsliga bestämmelser.
- 47 I det ifrågasatta beslutet påpekas med rätta att de befullmäktigade mellanhändernas, biltillverkarnas och återförsäljarnas respektive rättigheter och skyldigheter har definierats i de ovannämnda gruppundantagsförordningarna nr 123/85 och nr 1475/95 av den 28 juni 1995, i kommissionens meddelande 91/C 329/06 av den 4 december 1991, med titeln "Förklarande redogörelse för verksamheten som mellanhand vid försäljning av motorfordon" (EGT C 329, s. 20), samt i såväl förstainstansrättens som domstolens praxis (se förstainstansrättens dom av den 22 april 1993 i mål T-9/92, Peugeot mot kommissionen,

REG 1992, s. II-493; svensk specialutgåva, volym 14, och domstolens dom av den 16 juni 1994 i mål C-322/93 P, Peugeot mot kommissionen, REG 1994, s. I-2727). Under dessa omständigheter kunde kommissionen utan att begå ett uppenbart fel anse att nationella domstolar och myndigheter kunde behandla de påstådda överträdelserna i sökandens klagomål och skydda sökandens rättigheter enligt gemenskapsrätten.

- 48 Det förhållandet att kommissionen i ärendet VW inledde ett förfarande mot betenden som vid första påseende kan jämföras med dem som sökanden har lagt PSA och dess nätverk till last och i vilket en annan biltillverkare ifrågasattes, visar inte att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av gemenskapsintresset i det här ärendet.
- 49 När kommissionen står inför ett flertal omständigheter som ger anledning att misstänka att flera stora företag inom samma näringsområde agerar på ett sätt som strider mot konkurrensrätten har den rätt att koncentrera sina ansträngningar till ett av de berörda företagen, samtidigt som den uppmanar de ekonomiska aktörer som eventuellt har lidit skada till följd av andra de företagens överträdelser att väcka talan vid nationell domstol. I annat fall skulle kommissionen vara tvungen att fördela sina resurser på olika undersökningar av mycket stor omfattning, vilket skulle medföra en risk för att ingen av dem skulle kunna utredas på ett tillfredställande sätt. Den fördel som det innebär för gemenskapens rättsordning att få ett prejudikat i form av ett beslut mot ett av de företag som har begått överträdelser skulle då gå förlorad, i synnerhet för de ekonomiska aktörer som har lidit skada till följd av de andra företagens beteende. I detta sammanhang kan det även erinras om att kommissionen redan har ingripit mot Peugeot i sitt beslut 92/154/EEG av den 4 december 1991 om ett förfarande enligt artikel 85 i EEG-fördraget (Ärende IV/33.157 — Eco System mot Peugeot, EGT L 66, 1992, s. 1), vilket prövades i den ovannämnda domen av den 22 april 1993 i målet Peugeot mot kommissionen och i den ovannämnda domen av den 16 juni 1994 i målet Peugeot mot kommissionen.
- 50 Under dessa omständigheter är det inte möjligt att utifrån det förhållandet att kommissionen föredrog att fortsätta undersökningen av de klagomål som hade

föranlett dess beslut i ärendet VW framför att undersöka klagomålen mot PSA, däribland sökandens, konstatera att kommissionen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter att för var och en av de påstådda överträdelserna pröva hur allvarliga de är samt att göra en bedömning av gemenskapsintresset av att den ingriper. Det kan inte heller anses att den har gjort en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende.

- 51 Vad beträffar grundens tredje del, under vilken det har anförts att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av överträdelsens tyngdpunkt, skall det inledningsvis påpekas att det ifrågasatta beslutet inte kan förstås så att kommissionen ansåg att det inte förelåg ett gemenskapsintresse av att den ingrep endast av det skälet att tyngdpunkten för det handlande som avses i klagomålet låg i en enda medlemsstat. Denna omständighet utgör endast en av de faktorer som kommissionen tog hänsyn till vid sin bedömning och det framgår av det ifrågasatta beslutets lydelse att denna uppgift endast omnämns för fullständighetens skull.
- 52 Det framgår vidare av det ifrågasatta beslutet att kommissionen inte har underlåtit att ta hänsyn till att de ifrågavarande transaktionerna är gränsöverskridande. Den har emellertid med rätta anført att de huvudsakliga aktörerna som berörs av det ifrågavarande ärendet, det vill säga tillverkaren, sökanden och konsumenterna (sökandens kunder), befinner sig i Frankrike och att franska domstolar och myndigheter är behöriga att handlägga tvisten mellan sökanden och PSA och PSA:s nätverk. De nationella domstolarna har bland annat bättre möjligheter än kommissionen att göra den utredning av de faktiska omständigheterna som är nödvändig för att kunna uttala sig om huruvida sökanden bedriver verksamhet enbart som mellanhand eller även som oberoende återförsäljare.
- 53 Kommissionens bedömning av gemenskapsintresset av att utreda sökandens klagomål var inte uppenbart oriktig i fråga om lokaliseringen av de relevanta faktiska omständigheterna.

- 54 När det slutligen gäller den andra grundens fjärde del, under vilken det har anförts att kommissionen har begått ett uppenbart fel när det gäller de åtgärder som PSA har vidtagit sedan den franska regeringen införde Balladur-rabatten, är det tillräckligt att konstatera att det förhållandet att en tillverkare tillåter sina återförsäljare att lämna ytterligare rabatter utan att låta detta omfatta parallellimporten inte kan anses vara en överträdelse av konkurrensrätten.
- 55 Härav följer att talan inte kan vinna bifall på den första eller den andra grunden och inte heller på de två grunder som åberopats vid sammanträdet.

Den tredje grunden: Huruvida kommissionens bedömning rörande begäran om interimistiska åtgärder var uppenbart oriktig

- 56 Sökandens klagomål innehåller ingen formell begäran om interimistiska åtgärder. I sin skrivelse av den 27 september 1995 (citerad ovan i punkt 5) har sökanden visserligen begärt att kommissionen skall "anmoda PSA att upphöra att utöva påtryckningar på de italienska återförsäljarna". Denna ansökan avser emellertid inte uttryckligen förordnande om interimistiska åtgärder. Den kan lika gärna förstås så att sökanden begär att kommissionen skall anta ett slutligt beslut enligt artikel 3 i förordning nr 17. Skrivelsen av den 26 april 1996, i vilken sökanden har lämnat synpunkter på kommissionens meddelande enligt artikel 6 i den ovannämnda förordningen nr 99/63 av den 25 juli 1963, innehåller inte heller någon hänvisning till en eventuell begäran om interimistiska åtgärder. I det ifrågasatta beslutet tas inte heller ställning till någon sådan begäran. Under dessa

omständigheter finns det inte fog för grunden under vilken det har anförts att kommissionen har begått ett uppenbart fel i fråga om en påstådd begäran om interimistiska åtgärder.

Den fjärde grunden: Maktmissbruk

- 57 Sökanden har i sina inlagor inskränkt sig till att i allmänna ordalag hänvisa till rättsprinciper samt till domar om begreppet maktmissbruk utan att precisera varför den anser att denna grund för ogiltigförklaring skall godtas i detta fall. Denna grund uppfyller således inte de krav som uppställs i artikel 19 i EG-stadgan för domstolen och i artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler. Den skall följaktligen avvisas.
- 58 Härav följer att yrkandet om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet är ogrundat.

Skadeståndstalan

Parternas argument

- 59 Sökanden har gjort gällande att kommissionen har handlat culpöst på ett sätt som kan medföra att gemenskapens utomobligatoriska ansvar inträder genom att

vågra att utreda ärenden av vilka det framgick att tillverkarna gjorde sig skyldiga till konkurrensbegränsande förfaranden och genom att underlåta att få dessa förfaranden att upphöra.

- 60 Kommissionen har anfört att skadeståndstalan inte uppfyller de krav som uppställs i artikel 19 i stadgan för domstolen och i artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler.

Förstainstansrättens bedömning

- 61 Det skall erinras om att det av fast rättspraxis följer att yrkanden om ersättning för skada skall ogillas i den mån de har ett nära samband med yrkanden om ogiltigförklaring som redan har ogillats (förstainstansrättens ovannämnda dom i målet Riviera auto service m.fl. mot kommissionen, punkt 90 och förstainstansrättens dom av den 18 juni 1996 i mål T-150/94, Vela Palacios mot ESK, REGP 1996, s. II-877, punkt 51). I varje fall följer det av fast rättspraxis att kommissionen inte är skyldig att meddela ett beslut om huruvida den påstådda överträdelsen föreligger eller inte när ett klagomål har inletts till den enligt artikel 3 i förordning nr 17, förutom när föremålet för klagomålet omfattas av dess exklusiva behörighet, vilket inte är fallet i förevarande mål (se exempelvis domen i det ovannämnda målet Tremblay m.fl. mot kommissionen, punkt 59). Härav följer att det beteende från kommissionens sida som avses i föreliggande skadeståndstalan inte kan anses vara culpöst på ett sätt som kan medföra att gemenskapens ansvar inträder.
- 62 Under dessa omständigheter skall yrkandet om skadestånd ogillas, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida sökandens uttalanden om skadans art och omfattning och om orsakssambandet mellan det beteende som lagts kommissio-

nen till last och denna skada uppfyller kraven i artikel 19 i stadgan för domstolen och i artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler.

Rättegångskostnader

- 63 Enligt artikel 87.2 första stycket i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.5 första stycket skall part som återkallar sin talan förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om den andra parten har yrkat detta i sitt yttrande över återkallelsen. På begäran av den part som återkallar sin talan skall emellertid kostnaderna bäras av den andra parten, om det anses skäligt på grund av dennes uppträdande.
- 64 I mål T-9/96 har sökanden återkallat sin passivitetstalan, eftersom denna förlorade sitt föremål på grund av att kommissionen antog ett slutligt beslut i fråga om klagomålet. Under dessa förutsättningar framstår det som motiverat att kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna, i enlighet med artikel 87.5 i rättegångsreglerna.
- 65 Eftersom sökanden har tappat mål T-211/96, skall den ersätta rättegångskostnaderna, i enlighet med kommissionens yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan i mål T-211/96 ogillas.**
- 2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna i mål T-211/96.**
- 3) **Mål T-9/96 avskrivs.**
- 4) **Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna i mål T-9/96.**

Vesterdorf

Pirrung

Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 december 1999.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande